

ပြိစက္ခ

နဒီပြင်မဟုတ်နှာမိုင်း၊ ထိုင်းမိညာဉ်လမ်း

အခန်း(၁)

ရေအောက်မှ ထူးဆန်းသောအလင်းရောင်

ဖောင်ဝင်မြစ်၏ မြစ်ရေပြင်သည် သာမန်ထက်ပို၍ ကြည်လင်လျက် ရှိနေသည်။

တပေါင်းလ ရောက်ပြီမို့ အထက်မြစ်ရေ မရောက်တော့ဘဲ ပင်လယ်ရေသာ ကျန်တော့သဖြင့် ထိုမျှ ကြည်လင်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ဒီရေ တက်သော မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဒေသများတွင် တပေါင်းလ ရောက်လျှင် ဆားငန်ရေ စစ်စအချိန် ရောက်ပြီမို့ ဆားငန်ဓာတ် ပိုများလာသလို ရေကလည်း သာမန်ထက် ပိုမိုကြည်လင် လာ၏။

မိုးအခါတွင် ဧရာဝတီမြစ်ရေ တိုးသောကြောင့် မြစ်ရေက နောက်ကျိနေသလို ရေငန်ဓာတ် ကလည်း လျော့နေ၏။

ဧရာဝတီမြစ်ရေ တိုးသောအချိန်၌ ပင်လယ်ဆားငန်ရေက ပင်လယ်ပိုင်းသို့ ဆုတ်သွား လေသည်။

ရှေးယခင်ကဆိုလျှင် ပင်လယ်ဆားငန်ရေက ဘိုကလေး (ဗိုလ်ကလေး) မြစ်အထိ တက်လာ ပြီး မိုးအခါရောက်မှ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ဆုတ်သွားလေ့ရှိသည်။

ယခု နောက်ပိုင်းရောက်တော့ အများဆုံး ဖောင်ဝင်မြစ် နယ်နိမိတ်လောက်အထိ တက်ပြီး ထို့ထက်ပို မတက်တော့ပေ။ ဒေသခံများကတော့ ဒီရေဆုတ်သွားရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာ သစ်တောများ ပြုန်းတီးသွား

သောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ပြောသည်။

ရှေးအခါက ဒီရေသစ်တောများမှာ ကျွန်းညိုကြီးအထိ ရှိသောအချိန်က ဆားငန်ရေကလည်း ထို့ထက်ပိုပြီး တက်လေသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော်လောက်က ကျွန်းညိုကြီးတစ်ဝိုက် မှာပင် ကနစို၊ မဒမ၊ ဗျူး၊ လဗ၊ လမု၊ ကမ္မလာ၊ ကျန၊ သရော၊ သင်ပေါင်း၊ မြင်းက အစရှိသော ရေငန် အရပ်ဒေသ၌ ပေါက်လေ့ရှိသော သစ်တောကြီးများက လူတိုးမ ပေါက်အောင် ရှိနေလေ၏။

ထိုအချိန်က လူများကလည်း ဘိုကလေး(ဗိုလ်ကလေး)မြို့နှင့် အနီး ပတ်ဝန်းကျင် များ၌သာ ရှိပြီး ထိုအောက်ဘက်၌ သစ်တောများသာ ရှိလေ သည်။

အထက်ပိုင်းရွာများတွင် နေထိုင်ကြသူများက ထင်း၊ မျောတိုင်၊ သစ်သား များ အလိုရှိပါက ကျွန်းညိုကြီးလောက်အထိသာ ဆင်းခုတ်ကြလေသည်။

ထို့ထက်ကျော်၍လည်း မသွားဝံ့ကြပေ။

ကျွန်းညိုကြီး လွန်ပါက အရှေ့ဘက် တစ်ကြော၌ ထော်စီ ထော်ပိုင် သစ်တောများရှိပြီး ဖောင်ဝင်မြစ် တောင်ဘက်ကမ်းမှာတော့ နာမည်ကျော် သစ်တောကြီးများ ရှိလေသည်။

ထိုသစ်တောကြီးများမှာ ရှေးယခင်က မူလအမည်ဟောင်းများ ရှိခဲ့ကြ သော်လည်း ရေငန်ပိုင် ဦးရှင်ကြီး အဖြစ်အပျက်များ ပေါ်လာပြီးနောက်တွင် မိန်းမလှကျွန်း ဟူသော အမည်သည် လည်းကောင်း။

ကျုံတုံးမြို့စားကြီး ဗညားဇေယျနှင့် နောက်လိုက် နောက်ပါများ ရောက်လာကြပြီး နောက်တွင် မျောက်တစ်ရာ၊ ပျဉ်ဒရယ် အစရှိသည့် အမည်များ ထပ်မံ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

မြန်မာနိုင်ငံကို နယ်ချဲ့မျက်နှာဖြူများ ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်ပြီးနောက်တွင် ထိုသစ်တောများ ကို ပျဉ်ဒရယ်(အချို့ကလည်း ပြင်ဒရယ်ဟု ခေါ်သည်။) သစ်တောကြိုးဝိုင်းဟု သတ်မှတ်ကာ လိုင်စင် များ ထုတ်ပေးပြီး ထင်းပွဲ စခန်းများ ဖွင့်လှစ်စေခဲ့သည်။

ကြက်ပြေးစခန်း၊ ရေကျော်ကြီးစခန်း၊ လဗတစ်ပင်စခန်း၊ ချောင်းမြကြီး စခန်း စသည်တို့မှာ ကြီးကျယ် စည်ကားခဲ့ကြပေသည်။

ထိုမတိုင်ခင်က သစ်တောများထဲ၌ ကျား၊ ဆင် အစရှိသော တောရိုင်း၊ တိရစ္ဆာန်များ လွန်စွာ ပေါလှသည်။ အများဆုံးကတော့ မိကျောင်းပင် ဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်း မိကျောင်းဖမ်းယူခွင့် လိုင်စင်များ ထုတ်ပေးပြီး မိကျောင်းဖမ်း ခွင့် ပြုလိုက်သော အခါမှ မိကျောင်းမုဆိုးများ လက်ချက်ကြောင့် တဖြည်းဖြည်း မိကျောင်းများ နည်းပါးသွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှေးအခါက သစ်ခုတ်သမားတို့မှာ အောက်ဘက်ရှိရောက်အောင် ဆင်း စရာမလိုဘဲ ကျွန်းညိုကြီး ထိပ်ပိုင်းလောက်သာပင် လိုသော သစ်များ ရကြ လေသည်။

သို့စေကာမူ တောပေါ်တက်၍ သစ်ခုတ်ရာတွင် ညနေစောင်းသည်အထိ မ နေဝံ့ကြဘဲ နေရောင်ခြည် မပျောက်ခင် သမ္ဗန်ပေါ်ရောက်အောင် ပြန်ဆင်း ကြရသည်။ မဟုတ်ပါက ကျား၊ ဆင် တို့ အန္တရာယ်နှင့် တွေ့ကြရလေသည်။

လှေသမ္ဗန်ပေါ် ပြန်ရောက်လျှင်လည်း ကမ်းစပ်မှာ မနေဝံ့ဘဲ ရေလယ်သို့ ခွာကာ ကျောက်ချ၍ သော်လည်းကောင်း၊ ထိုးဝါးတိုင် စိုက်၍သော်လည်းကောင်း နေကြရသည်။

နောက်တစ်နေ့ အလုပ်ဝင်ခါနီးမှ လှေကို ကမ်းစပ်သို့ ပြန်ကပ်ကြရသည်။

ရှေးယခင်က သစ်၊ ဝါးပေါလှသောကြောင့် တောနက်ထဲအထိ တက်စရာ မလိုဘဲ ကမ်းနှင့်နီး သော နေရာများမှာပင် လိုသောသစ် အရွယ်အစား အမျိုးမျိုး ရကြလေသည်။

နယ်ချဲ့ မျက်နှာဖြူများ လက်ထက်ရောက်ကာမှ ထင်းပွဲစခန်းများ ဖွင့်ပေး ပြီး သစ်ထုတ် ယူခွင့် လိုင်စင်များ ချပေးလိုက်သောအခါမှပင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သစ်တောများ ပြုန်းတီးသွားခြင်း ဖြစ်၏။

နောက်ပိုင်း မီးသွေးဖို လိုင်စင်များ ထုတ်ပေးပြီး မီးသွေးဖုတ်ကြ သောအခါမှ ပိုဆိုးသွားတော့ သည်။

မီးသွေးဖုတ်ရန် ခွင့်ပြုသောသစ်မှာ ‘မြင်းကသား’သစ် ဖြစ်သော်လည်း နောက်ပိုင်း မြင်းကသားသစ်က လိုသလောက် မရတော့သဖြင့် တွေ့သမျှ သစ်ပင်ပေါက်များကို ခုတ်ယူကြရာမှ တောပြုန်းသွားရခြင်း ဖြစ်၏။

ရှေးအခါက ကျွန်းညိုကြီးလောက်တွင် လိုအပ်သော သစ်များ ရကြ သော်လည်း ကာလကြာ တော့ ကျွန်းညိုကြီးက သစ်တောများ ပျောက်လာ ပြီး လယ်မြေရိုင်းများ ဖြစ်လာတော့သည်။

သို့ကြောင့်...

သစ်လိုချင်သူများက ဖောင်ဝင်မြစ် တစ်ဖက်ကမ်းကိုကူးပြီး ပျဉ်ဒရယ် သစ်တောများအထိ သွားရောက် ခုတ်ယူကြရလေသည်။

သို့စေကာမူ ထိုခေတ်ကာလက တိုင်းပြည်အခြေအနေမှာ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေရုံမက တောထဲ တွင် ရောင်စုံသူပုန်များ ရှိသောကြောင့်လည်း အရမ်းမသွားဝံ့ကြပေ။

သူပုန်များက တောထဲ၌ သစ်ခုတ်တာ မကြိုက်သဖြင့် ၎င်းတို့နှင့်တွေ့လျှင် ပစ္စည်းယူရုံမကဘဲ လူကိုပါ သတ်ပစ်တတ်သဖြင့် တော်ရုံနှင့်တော့

တောနက်ထဲရောက်အောင် မဝင်ဝံ့ကြပေ။

နောက်ပိုင်းကာလ ရောက်တော့ အစိုးရက ထော်ပိုင် စစ်ဆင်ရေးဝင်ပြီး သူပုန်များကို သုတ်သင် ရှင်းလင်းပစ်တော့မှ အေးချမ်းသွားလေသည်။

ပျဉ်ဒရယ် သစ်တောများထဲမှ ရောင်စုံသူပုန်များ ကင်းသွားသောအခါ သစ်တော ပြုန်းတီး သွားသော နေရာများကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကြပြီး လယ်ရိုင်းများ တိုးခဲ့လာကြသည်။

ရွာစုငယ်ကလေးများ ထူထောင်လာကြသည်။

နောင်သောအခါ ရွာစုငယ်ကလေးများမှ တစ်ဆင့် ကျေးရွာသဏ္ဌာန် ရွာကြီးများ ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်းညိုကြီး ကျွန်းပေါ်မှာပင် မြောက်ဘက်ထိပ်မှ တောင်ဘက်ထိပ်အထိ ကျေးရွာများ ပေါ်လာသလို...

အရှေ့ဘက်ကမ်း တစ်လျှောက်မှာလည်း လယ်မြေများ၊ ကျေးရွာများ တဖြည်းဖြည်းနှင့် များလာလေသည်။

ထော်စီ၊ ထော်ပိုင်ဘက်မှာ သူပုန်များ မရှိတော့သဖြင့် ထိုနေရာဘက် ရောက်သည်အထိ ကျေးရွာချင်း ဆက်သွားတော့သည်။

ဘိုကလေးမြစ်နှင့် ဖောင်ဝင်မြစ်တို့ဆုံရာ အငူစွန်း တစ်ဝိုက်မှာလည်း မီးသွေးဖုတ်သည့် မီးသွေးဖိုများ တည်၍ လုပ်ကိုင်ကြရာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် စည်ကားလာရာ ဘိုးကလေးသို့ နေ့ချင်းပြန် သင်္ဘောများ ဆွဲသည်အထိ တိုးတက်လာလေသည်။

အတွင်းပိုင်း၌မူ စက်စုရွာသည် လူနေအိမ်ခြေ အများအပြား စုဝေးနေထိုင် ကြသော ရွာကြီး တစ်ရွာ ဖြစ်ပေသည်။

လယ်သမား၊ ခြံသမား၊ သစ်ခုတ်သမား၊ အမဲလိုက်သူ၊ ငါးရှာသူတို့ စုဝေး

နေထိုင်ရာ ရွာကြီး တစ်ရွာ ဖြစ်ပေသည်။

စက်စုရွာကြီး စည်ကားလာသည်နှင့်အမျှ စီးပွားရေး လာဘ်မြင်သော ကုန်သည် ပွဲစားတို့က လည်း ထိုရွာသို့ လာရောက်ကာ စီးပွားရှာကြလေသည်။ ကုန်စုံဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် စသည့် ဆိုင်များအပြင် အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီး အဝယ်ခိုင်နှင့် ငါး၊ ပုစွန် အဝယ်ခိုင်များပါ လာရောက် ဖွင့်လှစ်ထားလေသည်။

တစ်ရွာလုံး လက်လုပ်လက်စားနှင့် အလုပ်ကြမ်းသမား များသောကြောင့် အရက်ဆိုင်နှင့် အပေါင်ဆိုင် ဖွင့်သူက နှစ်ဆိုင်၊ သုံးဆိုင် ရှိလေသည်။

ချောင်းရိုး တစ်လျှောက်မှာလည်း ငါး၊ ပုစွန် ကောက်သော ငါးရွဲခိုင်များ ရှိပေရာ ထိုအထဲတွင် ချောင်းဝပိုင်းတွင် ဖွင့်ထားသော ငါးရွဲခိုင်ကြီးက အကြီးဆုံးဖြစ်၏။

ငါးရွဲခိုင်၏ အမည်ကို ‘ရွှေပုစွန်’ဟု အမည်ပေးထားပြီး ပိုင်ရှင်မှာ ကုလားကပြား တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ နာမည်ကား မြသီး ဖြစ်သည်။

မြသီးသည် ကုလားကပြား တစ်ဦးဖြစ်ကာ လူရည်လည်သလို စီးပွားရေး လာဘ်မြင်သူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

သူသည် ငါး၊ ပုစွန် ရှာဖွေကြသူများကို စရိတ်အတွက် ကြိုတင်ငွေပေးခြင်း၊ လှေ၊ ပိုက် အစရှိသည့် ငါးဖမ်းကိရိယာများကို ထူထောင်ပေးခြင်းများ ပြုကာ ရလာသော ငါး၊ ပုစွန်များကို အကြွေးဖြင့်နှိမ်ကာ ဈေးဖြတ်သိမ်းလေ့ရှိသည်။

ထိုသို့ သိမ်းရာတွင် သာမန်ဈေးထက် နှိမ်၍ သိမ်းယူလေ့ရှိရာ ၎င်းထံမှ ကြွေးယူထားသော အလုပ်သမားများမှာ အကြွေးသံသရာမှ မလွတ်နိုင်အောင် ရှိကြလေသည်။

ထိုအထဲတွင် ဦးဘဇံနှင့် သားနှစ်ယောက်တို့လည်း ပါကြလေသည်။

၎င်းတို့ သားအဖသုံးယောက်တို့မှာ စက်စုရွာဖျားဘက်၌ နေကြသူများဖြစ်ပြီး ရာသီအလိုက် သား၊ ငါး ရှာဖွေကြသူများ ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ဒီးဒုတ်ကျွန်းနှင့် မိန်းမလှကျွန်းကြားရှိ မြစ်ကမ်းတစ်နေရာသို့ ပင်လယ်ငါးခုငါး ငုပ်ရန် ရောက်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

ရေကျချိန် ဖြစ်သော်လည်း ရေမစစ်သေးသောကြောင့် လှေကို ကမ်းနံဘေးတစ်နေရာ၌ ရပ်တန့်ကာ စောင့်ဆိုင်းနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

တပေါင်းလ အထက်မြစ်ရေ မတိုးသော အချိန်ဖြစ်သဖြင့် ဖောင်ဝင်မြစ်ရေမှာ ကြည်လင်လျက် ရှိနေသည်။ သူတို့ လှေကပ်ထားသောဘက်မှာ မိန်းမလှကျွန်းဘက် ဖြစ်သည်။

မိန်းမလှကျွန်းပေါ်၌ မျောက်တစ်ရာဘုရား ရှိသော်လည်း နွေအခါ ဘုရားပွဲ ကျင်းပဖြစ်သော အချိန်မှာပင် လူသွားလူလာ ရှိသော်လည်း ကျန်အချိန်များမှာတော့ အသွားအလာ မရှိကြပေ။

ဦးဘဇံတို့ သားအဖ သုံးယောက်တို့မှာ ရေစစ်ချိန်ကိုစောင့်ရင်း စကားပြောနေကြသည်။

"အဘ ဇွတ်ခေါ်လို့သာ လိုက်လာရတယ်၊ ဒီနေရာမှာ ရေငုပ်ရမှာတော့ ခပ်လန့်လန့်ပဲ"

အကြီးကောင် ကျော်လှက ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာရင်း ပြောသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲဟ"

"အဘလည်း သိရဲ့သားနဲ့၊ ဒီနေရာတွေက မိကျောင်းလည်း ပေါတယ်၊ ငမန်းဝဲနဲ့လည်း မဝေးလှဘူးလေ"

ကျော်လှပြောသည့် ငမန်းဝဲ ဆိုသည်မှာ ဒီးဒုတ်ကျွန်းအဆုံး မြစ်ပြင်ကျယ်

အစပ်၌ရှိသော ဝဲကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေရာမှာ ဖောင်ဝင်မြစ် အထက်ပိုင်းမှ စီးဆင်းလာသော ရေသည် ဒီးဒုတ်ကျွန်းကို ကွေ့ဝိုက် ပတ်စီးပြီးနောက် ကျွန်းအဆုံးနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဝဲကတော့များထိုးကာ လည်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုဝဲမှာ ရေတက်ချိန်ရော ရေကျချိန်ပါ အမြဲတစေ ရှိနေရုံမက မိကျောင်းနှင့် ငါးမန်း များလည်း လွန်စွာပေါသည်။

သို့ကြောင့် ‘ငမန်းဝဲ’ဟု ဒေသခံများက အလွယ်တကူ အမည်ပေးထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ငါးမန်းသည် မျက်စိအာရုံ မကောင်းသလောက် အနံ့ခံကောင်းလှသော သတ္တဝါများဖြစ်သလို ရေသတ္တဝါ ငါးအမျိုးအစားထဲတွင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု အရှိဆုံး သတ္တဝါဖြစ်သဖြင့် ရေလုပ်သား အတော်များများက ငါးမန်းကို ကြောက်ရွံ့ကြသည်။

အချို့ ငမန်းဝဲတစ်ဝိုက်တွင် ငါးထောင်ကြရာ မိသော ငါးကို အကောင်လိုက် ရသည်မရှိဘဲ ခလောက်သံ ကြားရုံနှင့် သွားဖော်ကြည့်လျှင် ခေါင်းပိုင်း ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်တစ်ပိုင်းသာ ရလေ့ ရှိသည်။

ငါးတန်ထောက်သော ငါးမျှားကြိုး၌ ငါးမိပါက အလွယ်တကူ သိနိုင်ရန် ခလောက် ဆွဲထားလေ့ ရှိသည်။

ငါးမျှား၌ ငါးမိ၍ ကြိုးတင်းသွားလျှင် ခလောက်သံက ပေါ်လာသည်။

ထိုအသံကြားပါက လူက မြန်မြန်ဆန်ဆန် သွားရင်သွား၊ မဟုတ်ဘဲ နောက်ကျနေပါက ငါးမန်းက ရောက်လာပြီး မိထားသော ငါးကို ကိုက်ယူသွားတတ်လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ငါးမျှား၌ မိထားသော ငါးက အကောင်သေးနေလျှင်

ငါးမန်းက အကောင်လိုက် ပြေးဟပ်ရာ ငါးမျှားနှင့်ငြိပြီး ငါးမန်းပါ ရသည် မျိုးလည်း ရှိ၏။

"ငမန်းဝဲနှင့်နီးလည်း ဒီနေရာက ငါးပေါတာလည်း မင်းတို့အသိပဲ၊ သတိ ဝီရိယနဲ့ လုပ်ကြပေါ့"

ဦးဘဇံကတော့ ကွမ်းယာကို ဝါးရင်း အရေးမကြီးသလို ပြောလိုက်လေ သည်။

"ဒါထက်...အဘ၊ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ငါးငုပ်တဲ့ လူတွေ ပြောပြောနေတဲ့ ရေအောက်မှာ အနီရောင်တွေ တွေ့ရတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်"

အငယ်ကောင် ကျော်မြက မေးပြန်သည်။

"ငါလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ"

"အဘ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူးလား"

"သူများပြောသံသာ ကြားရတာပါကွာ၊ တစ်ခါမှတော့ မမြင်ဖူးပါဘူး"

"ရွာထဲက ကိုထွန်းရွှေကြီး ပြောတာတော့ သူ တစ်ခါတုန်းက ငါးငုပ်ရင်းနဲ့ တွေ့ဖူးတယ်လို့ ပြောတယ်၊ အပေါ်က နေရောင်ခြည် အလင်းရောင်တွေ ထိုး ကျလာတဲ့အခါ ရေအောက်က ဖြာတက် လာတဲ့ အနီရောင်တွေမှ ရဲနေတာ ပဲတဲ့၊ အဲဒါတွေကို ကိုကံစိန်ကြီးလည်း တစ်ခါ တွေ့ဖူးတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ တို့နှစ်ယောက် ပြောတာ နေရာချင်းတော့ မတူဘူး"

ကျော်လှက ပြောသောအခါ ကျော်မြကလည်း ဝင်ပြောပြန်သည်။

"နောက်တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ် အဘရဲ့၊ အဲဒီလို ရေထဲက အနီရောင် တွေ တက်လာရင် ငမန်းဝဲက ငါးမန်းတွေကလည်း ရောက်ရောက်လာ တယ်တဲ့၊ ငါးမန်းတွေက သွေးကြိုက်တော့ အနီရောင်တွေကို သွေးရောင် မှတ်ပြီး လာကြတာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့နော်"

"ကဲ. . .ကဲ. . .ကိုယ်မသိတဲ့ ကိစ္စတွေကို ပြောနေလို့ အကျိုးမရှိဘူး၊ အလကား လေကုန်ရုံပဲ ရှိတယ်၊ ရေစစ်တော့မယ်၊ ရေထဲဆင်းဖို့ ပြင်ကြတော့"

ဦးဘဇံက ပြောလိုက်သဖြင့် ကျော်လှနှင့် ကျော်မြတို့လည်း စကားရပ်ပြီး ရေအောက်ဆင်းရန် ပြင်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် စောစောပိုင်းက အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် တသွင်သွင် စီးနေသော ဖောင်ဝင်မြစ်ရေက အနည်းငယ် အရှိန်တန့်လာသည်။

ရေစီးအတိုင်း ထောင်ထောင်မတ်မတ် မျောလှေရှိသော ရေတောင်ဝှေးဟု ခေါ်သည့် ဗျူးဗိုင်း တောင့်သီးများပင် လှုပ်ယမ်းလာကြပြီ။

ရေစီးအတိုင်း မျောလာသော လမုသီး မှည့်များက ဝဲကတော့လည်ကာ ကမ်းစပ်သို့ ကပ်လာ ကြသည်။

ရေစစ်တော့မည်မို့ ကမ်းစပ်တစ်လျှောက်ရှိ လမုတော၊ ဗျူးခြေထောက် တောများထဲ ဘုတ်ငှက်အီသံများက နေရာအနှံ့အပြားမှ ပေါ်ထွက်လာ သည်။

လတာပြင်တစ်လျှောက်မှာ ဒီလှိုင်းများ ပြေးတက်လာရာ သောင်စပ်၌ရှိ သော ငါးဖျံနှင့် ကဏန်းပေါက်ကလေးများက ရေလွတ်ရာ ပြေးတက်ကြ လေသည်။

ရက်ကန်းကွက်သဖွယ် ဖြစ်နေသည့် ကဏန်းခြေရာများမှာ အပျိုမ ပါး ပြင်ပေါ်၌ မညီမညာ လူးထားသော သနပ်ခါး ပါးကွက်ကျားသဖွယ် ရှိနေရာ မှ ဒီလှိုင်းခတ်မှုကြောင့် အချို့ပျက်စီးသွားကြ လေပြီ။

ရေဦး ငြိမ်သွားသောအခါ ကျော်လှနှင့် ကျော်မြတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရေထဲ ဆင်းကြလေ သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အင်္ကျီမဝတ်ဘဲ ဘောင်းဘီတို

ကလေးများသာ ဝတ်ထားပြီး ခါးတွင် ဓားမြှောင် တစ်လက်စီ ချိတ်ဆွဲထားကြသည်။

ရေငုပ်ကျွမ်းကျင်သူများမို့ အသက်ရှူရန် ကိရိယာမလို၊ ရေအောက်ကြည့်မှန် မလိုဘဲ ဒီအတိုင်း ဆင်းကြလေသည်။

ခါးကြားမှာတော့ အဝတ်စုတ်အပိုင်းများ ထိုးထည့်ကာ ယူသွားကြသည်။

သူတို့ ငါးဖမ်းနည်းမှာ အခြား ငါးဖမ်းနည်းများကဲ့သို့ ငါးမျှား၊ ပိုက်ကွန် အစရှိသော ငါးဖမ်း ကိရိယာ မပါဘဲ လက်ချည်းသက်သက်ဖြင့် ဖမ်းဆီးသောနည်း ဖြစ်သည်။

နွေဦးပေါက် ကာလဖြစ်သော တပေါင်း၊ တန်ခူး၊ ကဆုန်လများတွင် ရေအောက် ကမ်းစောက် များ၌ ပင်လယ်ငါးခူ ငါးများ ဥချရန်အတွက် ကျင်းခတ်နေလေ့ ရှိသည်။ အထီး အမ နှစ်ကောင်တွဲ နေကြသည်။

ပင်လယ်ငါးခူမှာ အင်းငါးခူဟုခေါ်သည့် ရေချိုငါးခူနှင့် အရွယ်အစား မတူသော်လည်း ပုံပန်းသဏ္ဌာန် အတူတူပင်။

အကောင်အရွယ်အစားမှာ ငါးဆယ်သား၊ တစ်ပိဿာ၊ ငါးပိဿာ၊ အချိန်တစ်ဆယ် (ဆယ်ပိဿာ)လောက်အထိ ရှိသည်။ ဆူးတောင်၌ အဆိပ်ရှိသဖြင့် စူးမိလျှင် တစ်ရေတက်၊ တစ်ရေကျ (၁၂ နာရီ) အချိန်ကြာအောင် အဆိပ်ဒဏ်ခံရသည်။

ပင်လယ်ငါးခူမှာ ရေအောက်၌ အုပ်စုဖွဲ့ နေလေ့ရှိသဖြင့် ဥချချိန်နီး၍ ကျင်းခတ်လျှင်လည်း အုပ်စုလိုက် ဖွဲ့နေကြရာ ပင်လယ်ငါးခူ ကျင်းကို တွေ့ပါက ရေငုပ်သန်လျှင် သန်သလောက်၊ ကျွမ်းကျင်မှုရှိလျှင် ရှိသလောက် အချိန်နည်းနည်းမှာပင် ငါး ပိဿာချိန် အမြောက်အမြား ရလေ့ရှိကြ သည်။

ပင်လယ်ငါးခူငုပ်ရာမှာ အချိန်တိုတိုနှင့် ငါးပိဿာချိန် အမြောက်အမြား ရ

နိုင်သည်ဆိုသော် လည်း ရေအောက်၌ ၎င်း၏ အလုပ် လုပ်ရသောကြောင့် အန္တရာယ်တော့ အတော်များသည်။

ကျော်လှနှင့် ကျော်မြတို့မှာ ရေအောက်သို့ မဆင်းမီ ရေလုပ်သားတို့ ထုံးစံ ရှိသည့်အတိုင်း တင်မြှောက် ပသပြီးမှ ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းသွားကြသည်။

ရေအောက် ရောက်သည်နှင့် ချောက်ကမ်းပါး မျက်နှာပြင်ကို လက်ဖြင့် စမ်းကာ အောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။

တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၃ ရက်နေ့သည် ရေထရက်၏ ရေစစ်အား အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။

မြစ်ထဲမှာ ရေအနည်းဆုံးအချိန် ဖြစ်သည်။

ရေက ကြည်လင်လှသည်က တစ်ကြောင်း၊ အပေါ်မှ နေရောင်ခြည်က ထိုး ဆင်းကျနေသည် က တစ်ကြောင်းကြောင့် ရေအောက် မြင်ကွင်းအချို့ကို မြင်နိုင်လေသည်။

ကျော်လှနှင့် ကျော်မြတို့ နှစ်ယောက်သည် ရေအောက်ရောက်သည်နှင့် ချောက်ကမ်းပါး မျက်နှာပြင်၌ ပင်လယ်ငါးခူကျင်းကို ရှာသည်။

ပင်လယ်ငါးခူကျင်းမှာ ဝင်ပေါက်နှင့် ထွက်ပေါက် နှစ်ပေါက်ရှိသဖြင့် နှစ် ပေါက်စလုံးကို တွေ့အောင် ရှာရသည်။

အတွင်း၌ ငါးရှိလျှင် ကျင်းဝပေါက်မှာ ပြောင်ချောနေပြီး ငါး မရှိပါက ရွံ့နွံ များနှင့် ပိတ်ဆို့ နေတတ်သည်။

ဝါရင့် ငါးဖမ်းသမားများက အထဲ၌ ငါးရှိ မရှိကို ကျင်းပေါက်ဝကို လက် ဖြင့် စမ်းကြည့်ရုံနှင့် သိနိုင်ကြသည်။

ငါးကျင်းကို တွေ့သည်နှင့် ထွက်ပေါက်ကို အသင့်ယူဆောင်လာသော အဝတ်စုတ်နှင့် ပိတ်ဆို့ ထားလိုက်ပြီး ကျန်အပေါက်မှ လက်သွင်း၍ ငါးကို

နှိုက်ယူရမည်။

ငါး၏ သဘာဝမှာ ရေအောက်ကျင်းထဲ၌ နေသည့် အချိန်၌ ဆူးတောင်များ ကို သိမ်းထားလေ့ ရှိသောကြောင့် လက်နှင့် ကိုင်တွယ်တတ်ပါက အန္တရာယ် မရှိလှပေ။

ငါးကို ဖမ်းမိပါက ရှေ့ဆူးတောင် နှစ်ခုကို လက်နှင့် ခွကိုင်ပြီး ဦးခေါင်းကို ဖိဖမ်းရသည်။

ထိုသို့ ဖမ်းရာတွင် လက်မြဲဖို့ လိုသည်။

ဖိဖမ်းသည့်အခါ ငါးက အရုန်းနှင့် လန့်ပြီး လွှတ်လိုက်ပါက ဆူးတောင် နှင့် တွက်ခြင်း ခံရတတ်သည်။

ငါးကို မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်မိလျှင် ရေပေါ်သို့ ပြန်တက်လာပြီး ငါးကို လှေဝမ်း ထဲသို့ ထည့်သည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တက်ညီလက်ညီ လုပ်ကြလေရာ ရေမတက်ခင် ငါး ပိဿာချိန် အတော်များများ ရကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် နေရောင်ခြည်ကလည်း မြင့်သည်ထက် မြင့်တက်လာပြီး နေရောင်ခြည်များက ရေမျက်နှာပြင်မှ တစ်ဆင့် ရေအောက်သို့ ထိုးဆင်း လာရာ မရှေးမနှောင်းမှာပင် ရေအောက် ကြမ်းပြင် တစ်ဝိုက်မှာ သွေးရည် များ သွန်ချလိုက်သကဲ့သို့ ရဲရဲနီတက်လာသည်။

ခဏကြာတော့ ရေအောက်ကြမ်းပြင် တစ်ခုလုံး နီရဲလျက် ရှိနေ တော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ အခြေအနေ ပြောင်းလဲသွားမှုကို ငါးငုပ်နေကြသော ကျော်လှတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်စလုံးက လှမ်းမြင်ကြသည်။

ရေအောက် အခြေအနေများ ပြောင်းလဲသွားသည်နှင့် သွေးရောင်ကြိုက်

သည့် ငမန်းဝဲဘက်မှ ငါးမန်းများ ဆန်တက်လာကြလေပြီ။

ထို့ထက်...

သူတို့ရှိနေရာနှင့် မနီးမဝေး လိုက်ခေါင်းတစ်ခုအတွင်းမှ ရေငုပ်သဘော
တစ်စင်းကဲ့သို့ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်ကြီးတစ်ခု ထွက်သွားသည်ကို လှမ်းမြင်
လိုက်ရသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ရေအောက်မှာ ဆက်မနေဝံ့ကြတော့ဘဲ
ပြန်တက်ပြေးကြရလေသည်။
